

Op 15 september 2014 bekeek een groep van 15 landschapsarchitecten en kunst- en en architectuurhistorici (een deel van de) schilderijen van de kunstverzameling van Hein Otto bij het Museum Henriëtte Polak te Zutphen. De vraag was of we van die schilderijen iets kunnen leren over Otto's ontwerpen of over landschapsarchitectonisch ontwerpen in het algemeen. Vincent Grond introduceerde voor het bekijken van de schilderijen de begrippen 'gelaagdheid' en 'ontregeling', die hij beide kenmerkend achtte voor Otto's ontwerpen.

COMMENTAREN BIJ DE SCHILDERIJEN VAN DE VERZAMELING HEIN OTTO IN MUSEUM HENRIETTE POLAK ZUTPHEN.

(15 sept 2014)

- Jan te Boekhorst: "Alle landschapsarchitecten zouden schilderijen moeten verzamelen."
- Jhon van Veelen: "Dit is onzin. Je kunt schilderijen niet vergelijken met landschapsontwerpen."
- Enkele aanwezigen lieten zich wel verleiden tot een vergelijking tussen de beelden van de schilderijen en de ontwerpstyl van Hein Otto. Zij vonden dat *Het rode huis* ('59 HP 00896) van Oepts in rust, abstractie, kracht, subtiele ontregeling het dichtst bij Hein Otto's wijze van ontwerpen kwam.

- Email van Olga van den Bovenkamp:
De werken, die voor mij zeer opmerkelijk waren zijn: De werken die voor mij zeer opmerkelijk waren zijn: Joods

Kerkhof (HP 00534) van Rudi Bierman en (HP 01082), Diner met Napoleon, van Bouthoorn. Bij Bierman zijn de graven allemaal "omlijst", van elkaar gescheiden door soms een minieme donkere kleur en daardoor alle "portretten", persoonlijkheden. Tegelijkertijd vormen ze één grote familie, een woelige familie (gelijkenis tuinen?). Bij Bouthoorn zijn het persoonlijkheden maar heeft de schilder voor kleur-sfeer-portretten gekozen en daardoor is er, voor mij, een gelijkenis met Bierman. Dit onderscheiden van verschillende "persoonlijkheden" zag ik ook in de werken van Jeanne Bieruma Oosting, vooral van de bladen, planten.

In de landschappen, het duidelijkst die van Otto de Kat zijn de gelaagdheden, de horizontalen natuurlijk overheersend maar is het verdwijnpunt omfloerst. Ik vroeg me af of dit een thema is in de tuinen van Otto. Alle kleine etsen van een bosje met al of niet een bouwsel erbij waren ook sferen; En.. we spraken erover: de enige echt goed leesbare zin van "Je suis la femme" (H. Fiedler, HP 00971): "Vous auriez tort de vous gener" vond ik een mooi motto voor Otto.

En verder was ik het eerlijk gezegd ook eens met de sprekers die het 'onzin' vonden, want een gevoelig mens trekt andere gevoelige mensen aan en de ontmoetingen zijn wellicht hem toegefallen en niet zozeer keuzes en de sympathieën hebben zeker geleid tot aanschaf van werken. Je zei het zelf treffend, iets in de trant van "Ja maar toch..."

En ik dacht aan een zin uit Cees Nootebooms boek *Philip en de anderen*: "Dit is niet de echte werkelijkheid, er leunt een paradijs tegenaan."

Met vriendelijke groet en bedankt voor het heel bijzondere initiatief en dat we erbij mochten zijn. (Hopelijk was de aangeklede thee een tractatie).
Olga

Aanwezig waren: Honey Wolff, Lodewijk Wiegersma, Jhon van Veelen, Angrid Tilanus, Carla Schütte, Marieke Mastboom, Marianne van Lidth, Melanie Koning, Johanna Karssen, Roel Hoogenboom, Vincent Grond, Wijnand Galema, Henk van der Eijk, Olga van den Bovenkamp en echtgenoot, Jan te Boekhorst, Radboud van Beekum.